

# ELSEVIER WEEKBLAD

**MIES BOUWMAN**  
Bij het overlijden van een  
tv-heilige zonder franje



## HET GOEDE VAN KOLONIALISME

Het omstreden pleidooi van hoogleraar Bruce Gilley

### HET ZWARTE GAT

'Help, mijn man is met pensioen!  
Hoe red je je relatie na je 65ste?

### FOUTE WELDOENERS

Seksfeesten en misbruik. Wat  
gebeurde er bij 6 hulporganisaties?

AP



8 719558 830077

00918

# De goede kant van het kolonialisme

**DEBAT** / Politicoloog Bruce Gilley schreef een pleidooi voor kolonialisme en werd zo verketterd dat het niet officieel werd gepubliceerd. Elsevier Weekblad zocht hem op in Amerika en vroeg hem – als eerste medium – naar zijn ervaringen en ideeën.

Gertjan van Schoonhoven in Portland, Oregon (Verenigde Staten)

Voor een man die een soort boomstam in het hoenderhok van de politieke correctheid heeft gegoid, oogt Bruce Gilley (51) best ontspannen. 'O jee,' grijnst hij, als hij zijn groene Subaru Outback heeft geparkeerd bij het University Place Hotel in Portland, Oregon. 'Dit is het hotel waar de universiteit mensen onderbrengt die ze liever kwijt dan rijk is.'

Die ontspannenheid is schijn. In dezelfde Subaru ontvluchtten Gilley en zijn gezin afgelopen najaar Portland voor een gedwongen korte vakantie om te ontsnappen aan de massale haatcampagne – de 'shitstorm', zoals hij zelf zegt – tegen hem in de sociale media. Rijdend door het Cascadegebergte ten oosten van Portland voelde Gilley zich, schreef hij later, als kapitein Von Trapp in *The Sound of Music*, die met zijn gezin door de bergen nazi-Oostenrijk ontvlucht naar Zwitserland.

Als hij later in de ochtend

**Hij voelde zich als kapitein Von Trapp die fascistisch Oostenrijk ontvlucht**

zijn Subaru verderop in de universiteitswijk parkeert voor een lunch, zegt hij terloops dat hij al bijna een half jaar niet meer op de universiteit is geweest omdat zijn arts het hem verbodt. Dus ontspannen? Nee.

En dat alles om één geruchtmakend artikel: *The Case For Colonialism* – een pleidooi voor kolonialisme. In dit moedige essay, geschreven voor een Brits wetenschappelijk derdewereldblad, pleit Gilley voor een historische herwaardering van het (late) kolonialisme, dat volgens hem veel meer goed deed – en vooral: ook goed wilde doen – dan kwaad.

Het verbeterde dankzij een betere gezondheidszorg en voedselproductie de levensomstandigheden van veel mensen in de derde wereld, zorgde voor onderwijs en infrastructuur, verbond lokale economieën met de rest van de wereld, bood mensen

kansen die ze anders niet hadden gekregen en zorgde ook in veel andere opzichten voor sociale, politieke en economische vooruitgang. 'Het Britse koloniale rijk heeft meer voor de bestrijding van armoede gedaan dan alle ontwikke-



1933, Frans-Kameroen: Europese arts onderzoekt Afrikaanse jongen op slaapziekte met lumbaalpunctie

AP/WAN



## WIE IS BRUCE GILLEY?

Bruce Gilley (Montreal, 1966), een van oorsprong Canadese oud-journalist, is hoogleraar politicologie aan Portland State University. In die charmante stad in Oregon, waar het vrijwel onafgebroken regent, woont Gilley met zijn vrouw, jurist, en kinderen. In september 2017 was Gilley het mikpunt van een wereldwijde rel, na zijn geruchtmakende artikel *The Case For Colonialism* – een pleidooi voor kolonialisme – voor *Third World Quarterly*.

Gilley omschrijft zichzelf als een 'klassieke liberaal' en 'onafhankelijke zwevende kiezer'. Hij stapte zomer 2017 onder protest uit de *American Political Scientist Association*. Er knapte iets in hem toen zijn voorstel voor een panel over politieke diversiteit op het jaarlijkse congres werd afgewezen, maar er wel een was genaamd 'Pussies Grab Back: Feminism in the Wake of Trump'.

Gilley deed een master economie aan de University of Oxford van 1989 tot 1991, en ging toen naar China om een jaar Engels te geven. Van 1992 tot 2002 werkte hij als journalist in Hongkong voor de *Far Eastern Economic Review*. Hij was erbij toen de Britten hun kroonkolonie Hongkong op 1 juli 1997 overdroegen aan de Chinezen.

Gilley: 'Tony Blair was net gekozen als premier en hij zat daar met zijn minister van Buitenlandse Zaken, Robin Cook, totaal niet geïnteresseerd te wezen. In de stromende regen keken ze onder hun paraplu naar de militaire tactie, voor de overdracht om middernacht. Hun hele houding straalde iets uit van: "Wanneer mogen we hier weg?"'

Dat was dan dat voor het eens zo fameuze Britse Rijk.

Gilley heeft een jaar sabbatical en werkt aan een biografie van de Britse koloniale bestuurder Sir Alan Burns (1887-1980). Burns was van juni 1942 tot augustus 1947 een van de laatste Britse gouverneurs van de Goudkust, nu Ghana.

lingshulp van na de oorlog bij elkaar,' zegt Gilley.

Naast rehabilitatie van het kolonialisme bepleit Gilley de introductie in de derde wereld, vooral Afrika, van vormen van 'goede' koloniale bestuurswijzen. Hij noemt dat de 'koloniale gereedschapskist'. Dit om te zorgen dat de bevolking na decennia 'anti-koloniale rampspoed' eindelijk een fatsoenlijke overheid, rechtsstaat, parlementaire democratie en markteconomie krijgt. Westerse hulp aan landen zonder deze instituties is weggegooid geld, zegt Gilley.

Uiteraard kunnen koloniale bestuurswijzen alleen terugkeren met instemming van het land in kwestie, zegt Gilley. De nationalistische leiders in ontwikkelingslanden zitten er ongetwijfeld niet op te wachten. Maar de bevolking – gezien diezelfde decennia van 'anti-koloniale rampspoed' – mogelijk wel. Met instemming citeert Gilley een jonge inwoner van Kinshasa in het door Gilley bewonderde boek *Congo* van David Van Reybrouck. 'Hoelang gaat die onafhankelijkheid van ons eigenlijk nog duren? Wanneer komen de Belgen terug?'

Dat Gilley's pleidooi brisant is, behoort nauwelijks betoog. Het kolonialisme is zo synoniem geworden voor racistische ongelijkheid, uitbuiting en geweld, dat niemand nog bereid lijkt om er iets goeds over te zeggen. Ook in Nederland 'dekoloniseren' (blanke) museumdirecteuren gretig hun museum en storten jonge (blanke) Leidse geschiedenis-promovendi zich gretig op hun 'mentale dekolonisatie'. Discussie gesloten, blijkbaar. Het kolonialisme was slecht.

In de Verenigde Staten is Gilley's pleidooi helemaal academische zelfmoord. Dat land heeft, zegt hij, 'een naïef, romantisch beeld van zichzelf als anti-koloniaal'. Daar komt bij dat de academische wereld er in de greep is van een agressieve politiek correcte dogmatiek waarin anti-kolonialisme zo niet het eerste, dan toch het tweede of derde gebod is.

In Gilley's ogen is een normaal debat over de verdiensten van het kolonialisme sinds de jaren zestig onmogelijk geworden. Zijn essay is daarom ook een oorlogsverklaring aan de politiek correcte academische literatuur over het kolonialisme. Die vindt hij politiek gemotiveerd, wetenschappelijk ondeugdelijk en vaak potsierlijk.

**'Honderd jaar rampspoed is genoeg. Tijd om voor kolonialisme te pleiten'**

derden miljoenen mensen in de derde wereld'. 'Honderd jaar rampspoed is genoeg. Het is tijd om weer voor kolonialisme te pleiten.'

### Doodsbang

Enfin. Gilley heeft het geweten. *The Case For Colonialism* verscheen op de website van het wetenschappelijke tijdschrift *Third World Quarterly* (TWQ), maar veroorzaakte zo'n controverse dat de uitgever het offline

**Einde Brits Hongkong maakte veel indruk op Gilley**



Richard Baker/Getty Images



**1896: Queen Street, Hongkong. Onder Britse leiding werd onaanzienlijk eiland moderne metropool**

Print Collector/Getty Images

Zijn voorbeelden zijn inderdaad navrant, zoals een artikel over vrouwen in de derde wereld die meer aan sadomasochisme zouden doen door het kolonialisme. Of neem de hele kolonialisme-zonder-kolonie-literatuur, zoals Gilley het sarcastisch noemt. 'Artikelen over de verschrikkingen van het kolonialisme van Zwitserland en andere landen die nooit kolonies hadden.'

Gilley benadrukt juist de verschrikkingen van het anti-kolonialisme na de oorlog. Dat is in zijn ogen Het Kwaad. De slotwoorden van zijn essay zijn een echo van Multatuli's *Max Havelaar*, maar dan als aanklacht tegen het anti-kolonialisme, dat 'een nachtmerrie maakt van de levens van honderden miljoenen mensen in de derde wereld'.

Het is tijd om weer voor kolonialisme te pleiten.'

### Doodsbang

Enfin. Gilley heeft het geweten. *The Case For Colonialism* verscheen op de website van het wetenschappelijke tijdschrift *Third World Quarterly* (TWQ), maar veroorzaakte zo'n controverse dat de uitgever het offline

haalde na doodsbedreigingen jegens de van oorsprong Pakistaanse hoofdredacteur, die zijn nek voor Gilley had uitgestoken. Die bedreigingen kwamen volgens Gilley van 'Indiase anti-koloniale fanatici'. De papieren TWQ haalde het artikel al helemaal niet.

Op zijn eigen site bood Gilley aanvankelijk excuses aan. Hij was, zegt hij nu, gewoon doodsbang. Tienduizenden mensen tekenden woedende onlinepetities. 'Een collega zei: "Je vindt het vast heerlijk die shitstorm." Ze kent me. Maar nee. Zo'n global mob is echt angstaanjagend.

'Het is allemaal virtueel, ja, sociale media. Maar het is simpel om uit te zoeken waar ik woon. Toen studenten hier bezig waren om te protesteren op de campus, zei iemand op Twitter: laten we naar Gilley's huis gaan en al z'n spullen stelen, eens zien hoe hij dat vindt!' In de anti-koloniale dogmatiek geldt: kolonialisme = plundering.

Gilley: 'En het waren geen trollen, hoor. Het waren ook hoogleraren. Oxford-historici, Harvard-historici! Dat vond ik nog wel het meest angstaanjagend. Als mensen met een vaste aanstelling aan westerse universiteiten een aanval op een collega organiseren, of aanvallen aanmoedigen, komt de agressie wel heel dichtbij.'

Hamid Dabashi, een van oorsprong

**Residentie gouverneur-generaal in Buitenzorg, jaar onbekend**



Koninklijk Instituut voor de Tropen/HH

**Continuïteit: voormalige residentie gouverneur-generaal Nederlands-Indië in Buitenzorg is nu presidentieel paleis Indonesië in Bogor**



Adnan Berry/AFP/ANP

Iraanse hoogleraar aan Colombia University, schreef in de beste marxistische traditie op de website van *Al Jazeera* dat Gilley moest worden 'verstoten' en 'publiekelijk vernederd' en nooit meer een 'collega' mocht heten die recht had op beschaafd debat. Gilley werd uitgemaakt voor *white supremacist*, een racist die gelooft in blanke superioriteit, en voor holocaust-ontkenner. Want in de anti-koloniale dogmatiek geldt: kolonialisme = slavernij = holocaust.

Als China-kenner zag Gilley net op tijd in dat hij werd meegezogen in een soort maotistische boetedoening: een zonde bekennen die hij niet had begaan. Hij trok zijn excuses in en schreef zijn belevenissen eind 2017 op in het Britse tijdschrift *Standpoint* ('*How the hate mob tried to silence me*'). Huiiveringwekkende lectuur.

### Orwelliaans

En nu zit in een sjofel zitje in een gang van het University Place Hotel, voor zijn eerste interview na de hele affaire, een man die zowel strijdbaar is als merkbaar geraakt. Wat hem nog steeds pijn doet, is dat de universiteit hem niet publiekelijk heeft gesteund. Sterker: er loopt een naar zijn zeggen 'orwelliaans' onderzoek naar zijn functioneren als docent, dat vermoedelijk

vooral bedoeld is om hem koest te houden.

Wat Gilley extra raakt, is dat de collegevoorzitter van de universiteit – de Iraans-Amerikaanse Rahmat Shoureshi – zijn mond hield. Shoureshi is balling van de Iraanse Revolutie die eind jaren zeventig als Iraanse student in Amerika mocht blijven dankzij een amnestieregeling. Gilley, bitter: 'De president had moeten opkomen voor het liberale stelsel dat zijn hachje redde. Maar toen de academische vrijheid werd bedreigd, zat hij gehurkt in het donker.'

Gilley vindt achteraf dat hij een paar dingen in zijn artikel niet goed heeft gedaan, zoals onvoldoende duidelijk maken dat hij het over het moderne – late – kolonialisme heeft als hij voor kolonialisme pleit. Zoals dat van Belgisch-Congo (1908-1960), toen de Belgische regering – na de rauwe wildwestfase onder koning Leopold II – serieuze pogingen deed om van Congo

**'Hoogleraren die een aanval op een collega organiseren, dat is echt angstaanjagend'**



Suzan Seubert

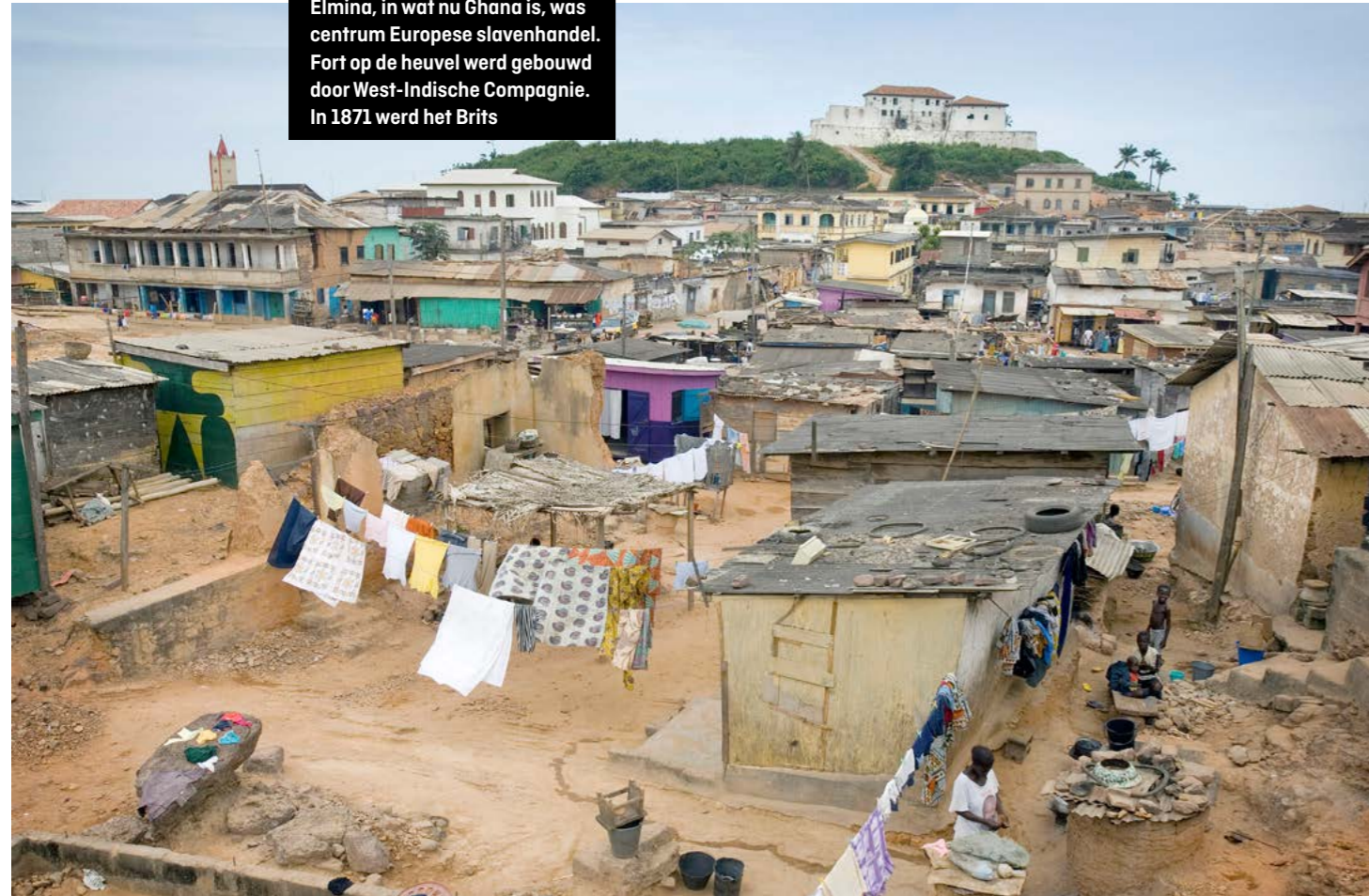
'een fatsoenlijk menselijk land te maken'.

Gilley: 'Dat was het begin van de succesvolste tijd ooit in de geschiedenis van Congo. Het was de enige periode dat er een effectieve politiemacht en een leger waren. Het land werd ordelijk bestuurd, was relatief oncorrupt en in staat om de binnenlandse orde te bewaren en de soevereiniteit te beschermen. Alleen toen, onder de Belgen, was dat het geval.'

Ook vindt Gilley dat hij niet afdoende zijn stelling heeft onderbouwd dat het kolonialisme in de ogen van de inheemse bevolking legitiem was. Het is ook lastig te bewijzen, want er zijn geen betrouwbare opiniepeilingen uit die tijd. Gilley gebruikt daarom vaak (dag)boeken om 'stemmen' van toen te verzamelen die (ook) op de goede kanten

van het koloniaal bestuur wijzen. Het ergert hem dat alleen anti-koloniale stemmen als authentiek gelden. 'Iedereen die klaagt over z'n belastingaanslag wordt met terugwerkende kracht een proto-nationalist die in het verzet zat tegen het kolonialisme.'

Als voorbeeld van zo'n andere stem noemt hij Ahmadu Bello, een Noord-Nigeriaanse



Elmina, in wat nu Ghana is, was centrum Europese slavenhandel. Fort op de heuvel werd gebouwd door West-Indische Compagnie. In 1871 werd het Brits

politicus die in 1966 werd vermoord. Hij schreef in zijn autobiografie *My Life* dat hij het als lid van een kleine stam wel gewend was om telkens te worden veroverd. 'Het enige verschil was dat de Britten echt om ons welzijn leken te geven.'

Bello werd nog voor de onafhankelijkheid de eerste en enige premier van de autonome regio Noord-Nigeria. Gilley: 'Dus dan kun je zeggen: die man is een collaborateur. Maar ik denk juist dat hij representatief is voor de lokale reactie op de Britten. Nu geldt iedereen die het anti-koloniale sentiment uitdrukt als authentieke stem van het geweten. Iedereen die zich voor het kolonialisme uitsprak, deed aan zelfcensuur, was niet oprecht, enzovoort. Dat is mij veel te gemakkelijk.'

'Het kolonialisme heeft zich razendsnel verspreid, met relatief heel weinig kracht van de koloniale mogendheden en ook met relatief weinig westerlingen in de kolonies. Dat is een aanwijzing dat het koloniale regime legitimiteit genoot in de ogen van de inheemse bevolking. Kijk ook naar de grote aantallen *locals* die voor de belasting werkten, de politie, de administratie.'

'Dan kun je zeggen: die

**'Enige verschil was dat de Britten om ons welzijn leken te geven'**

hadden allemaal een slecht geweten. Maar misschien geloofden die mensen, in die tijd en context, écht dat dit de betere keus was voor hun land. Ongeacht de beperkingen bood de koloniale wereld meer kansen en bescherming dan inheems bestuur zou hebben gedaan. En de postkoloniale ervaring heeft geleerd dat die mensen gelijk hadden!

'Kolonialisme is niet alleen spoorwegen. Ik heb die spoorwegen niet nodig om het kolonialisme te verdedigen. Het is ook legitiem bestuur, kansen, bescherming, zelfontplooiing, emancipatie. En waardigheid. Het kolonialisme gaf mensen waardigheid, voor het eerst in hun leven. Los van wie je kent, tot welke stam je behoort, of dat je vriendjes bent met *The Big Man*.

'Mensen hadden status als onderdaan van het koloniale imperium. Misschien nog niet als burger, met stemrecht, maar wel als onderdaan die door de instituties en de wet als een gelijke werd beschouwd. En dat was een verbetering. Daarom zat de koloniale rechtspraak verstopt: mensen konden opeens naar de rechter om een stuk grond.'

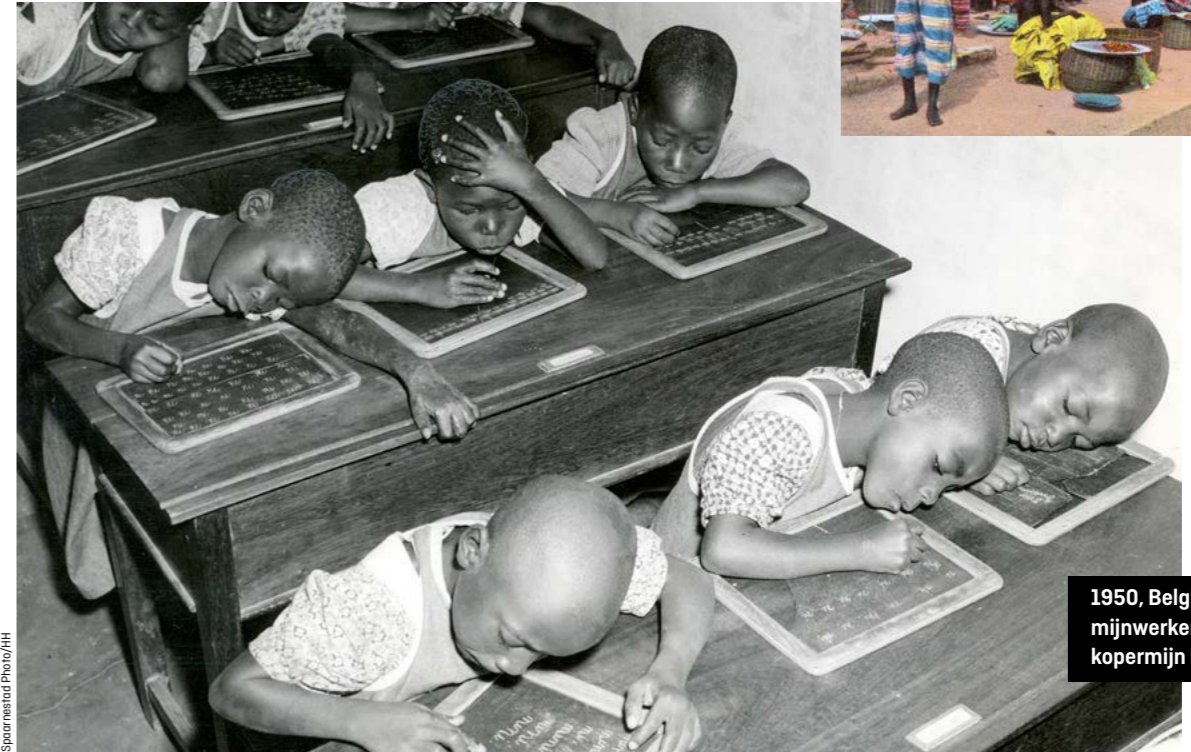
Is Gilley niet gewoon nostalgisch? Haalt hij niet de krenten uit de pap door alleen

de gunstigste koloniale regimes eruit te lichten? 'Goeie vraag,' zegt hij. Maar nee. Dáárom pikt hij in zijn essay de 'postkoloniale ervaring' van Guinee-Bissau eruit. Dat werd in 1974 onafhankelijk van de Portugezen, die – in de woorden van Gilley – een *shitty* reputatie hebben als kolonisator. Wat ervoor in de plaats kwam, was een marxistische eenpartijstaat en om een lang ellendig verhaal kort te maken: vandaag de dag is de rijstproductie in Guinee-Bissau *eerderde* van wat die onder de Portugezen was, ondanks veertig jaar ontwikkelingshulp. 'Dus zo *beroerd* waren de Portugezen niet.'

Gilley vindt op basis van dit soort pregnante voorbeelden dat maar eens duidelijk moet worden gezegd dat het late kolonialisme meer goed deed dan slecht, de geweldsuitbarstingen ten spijt. Gilley noemt de bloedbaden moeiteloos op, of ze nu in India (Amritsar, 1919) waren of in Afrika (de Namibische genocide door de Duitsers op het Herero-volk, 1904-1908).

Gilley: 'Ja, er is veel slechts gebeurd onder het kolonialisme. Maar waarom zou je alleen dat steeds benadrukken? Dan neem je aan dat er zonder het kolonialisme veel minder menselijk leed zou zijn geweest, en dat is volkomen uit de lucht gegrepen.'

Sterker: dát we zoveel weten over mis-



1950, Belgisch Congo. Kinderen mijnwerkers Koning Leopold-kopermijn krijgen schrijfles

standen is omdat er onderzoekscommissies en rechtszaken waren. Gilley: 'Er was dus een fatsoenlijk systeem dat reageerde op die misstanden. Voor de misstanden in Congo onder koning Leopold II waren drie onderzoekscommissies. Waarom weten we zo weinig van de gruwelijkheden in Congo in de jaren negentig? Omdat het de Congolese regering geen bal kon schelen!'

En als we dan toch de geschiedenis gaan schrijven aan de hand van het aantal slachtoffers, zegt Gilley, dan moeten we ook meerekenen dat bijvoorbeeld Duitsland – als nieuw koloniaal mogendheidje – een remedie uitvond tegen de slaapziekte in Afrika en zo in de jaren twintig en dertig miljoenen mensenlevens redden. 'Zonder hun koloniale aspiraties was dat nooit gebeurd.'

Ook is moeilijk vol te houden dat het Afrika van na het kolonialisme geen geweldsexcessen en ander leed kende. Alle Afrikanen die – o wrange ironie – in gamele bootjes een goed heenkomen zoeken in het Europa van de voormalige koloniale mogendheden, zijn in Gilley's ogen deel van de 'aanhoudende tragedie van het anti-kolonialisme'.

**'Slavenopstand tegen Fransen is het slechtste wat Haïti is overkomen'**

Of neem Haïti, in het nieuws wegens misdredingen van Britse Oxfam-medewerkers. Twee eeuwen na de onafhankelijkheid is Haïti nog steeds een mislukte staat. Gilley: 'Academici blijven maar schrijven over de glorieuze slavenrevolutie van Haïti [1791-1804]. Alsof het nog steeds het beste is wat Haïti kon overkomen. Maar het is het slechtste wat Haïti is overkomen. Sinds de slavenopstand tegen de Fransen verkeert het land

in chaos. Massaal mensenleed, voortgaande verwoesting. Waarom dat viere? Maar nee hoor: wéér een conferentie over die fantastische Haïtiaanse Revolutie.'

#### Journalist

Lef kan Gilley niet worden ontzegd. Hij houdt van klare taal. Zijn verleden als journalist, geeft hij toe, speelt daarin een rol. Collega's aan de universiteit zeiden: waarom heb je dan ook gekozen voor zo'n titel? Waarom niet iets met '*deconstructing the narrative...* blablabla'. Had er geen haan naar gekraaid. Maar ja, de journalist in hem houdt van duidelijke koppen.

Afgezwakte beweringen dat het kolonialisme 'niet in alle opzichten slecht was', vallen bij hem ook verkeerd. Dat is wat hij *the*



1910: straatmarkt in Accra, hoofdstad van wat nu Ghana is, en destijds de Britse kolonie Goudkust

*British moan* noemt – de Britse klaagzang. Met de bekakte stem van een Britse diplomaat in ruste: '*You know, dear boy, it wasn't very pleasant, but it wasn't all bad, you know, I mean we all had good intentions, but you know...*' Nietszeggend. Nee! Het kolonialisme deed meer goed dan slecht. Punt.

Ook in zijn opvattingen over de goede kanten van het kolonialisme is hij sterk gevormd door zijn jaren als journalist. Hij werkte in Hongkong voor de *Far Eastern Economic Review*, een in het Verre Oosten door de lokale politieke en economische elite zeer goed gelezen Engelstalig weekblad, typisch product van het Britse koloniale rijk, nu opgeheven. Het stond voor de waarden die Gilley verdedigt in zijn essay: vrije regeringen, vrije pers, vrije markt.

In Hongkong leerde hij ook de laatste Britse gouverneur kennen, Chris Patten, en zag hoe deze het lef had om jegens machtige buurman China 'de fundamentele waarden van het Britse kolonialisme' uit te dragen. 'China was de tegenovergestelde wereld. Als je wilde weten hoe het er in Hongkong had uitgezien zonder de Britten, hoefde je maar over de grens te kijken.'

De enorme angst onder de bevolking van Hongkong vlak voor de overdracht aan China in 1997 maakte grote indruk. Ve-

len vluchtten. Hoezo: Britse ‘onderdrukker’?

Dat de dekolonisatie in Azië beter heeft uitgepakt dan in Afrika heeft zeker ook te maken met verschil in omgang met het koloniale verleden, zegt Gilley. ‘Aziaten volgen veel meer het koloniale spoor. Dat zeggen ze niet hardop, maar de anti-koloniale bombast is er veel kleiner dan elders. Ze bewonderen de kolonialen. Ga maar kijken in het museum van Singapore. “De Britten deden dit, de Britten deden dat.” Allemaal positief.

‘In Azië werden de mensen die continuïteit bepleitten met de koloniale instituties de leiders. In Afrika werden die in de gevangenis gegoooid. Veel Afrikaanse leiders begonnen ogenschijnlijk modern, liberaal, maar gingen zich toch weer gedragen als een traditionele leider – niet een leider die onderdeel is van een geïnstitutionali-

seerd politiek systeem, maar het systeem zélf.

‘Ze gooiden hun economie wel open, maar noodgedwongen; als het niet langer kon worden tegengehouden. Hetzelfde geldt voor verkiezingen: die werden gehouden om een burgeroorlog te voorkomen. De zogeheten “Afrikaanse renaissance” was dat alleen aan de oppervlakte. De leiders geloofden er niet echt in.

‘In werkelijkheid keerden ze terug naar vormen van mythisch, traditioneel bestuur. Zo knalden ze recht op de muur. Want Afrikaanse traditie is onverenigbaar met de moderne wereld. Geen enkele nationale traditie is verenigbaar met de moderne wereld. Elk land zal met zijn traditie moeten breken en een moderne samenleving creëren.’

Om dat te doen, zal Afrika moeten breken met wat hij ‘een vicieuze cirkel’ noemt:

omdat de leiders niet moderniseren, blijven ook hun volkeren verstoken van de economische, sociale en politieke modernisering die ze nodig hebben. Al was het maar om hun leiders op zeker moment aan de kant te zetten en andere, goede leiders te kiezen.

De hefboom zou in deze situatie van de internationale gemeenschap moeten komen, vindt Gilley. Die zou ‘de koloniale gereedschapskist’ moeten herontdekken en die Afrika als een ‘reddingsboei’ moeten toewerpen. Gilley stelt drie opties voor.

De eerste is dat ontwikkelingslanden zelf de ‘colonial governance’ herinvoeren, de koloniale bestuursvorm van vóór de onafhankelijkheid, inclusief de (weder)opbouw van de instituties die daarbij hoorden dan wel in opbouw waren, maar na de onafhankelijkheid werden verwoest. Ontwikkelingslanden die dit niet aankunnen, zouden – tweede optie – delen van het openbaar bestuur kunnen laten ‘rekoloniseren’ door op

**‘In Azië is de anti-koloniale bombast veel kleiner dan elders ter wereld’**

ADVERTENTIE

YER 

Focus on you

## Strategisch Adviseur Omgeving/ Netwerker

€ 55.000 - € 70.000 (incl. flexibel arbeidsvoorwaardenbudget), parttime mogelijk (32-36 uur) - Noord-Brabant

**Bedrijf** | Brabant Water (sinds 1887), betrokken partner voor de Provincie Noord-Brabant en gemeenten, is één van de grootste drinkwaterbedrijven van Nederland en levert aan 2,5 miljoen inwoners en bedrijven in Noord-Brabant drinkwater. Zij werkt klantgericht, kostenbewust én met actieve zorg voor haar bronnen, de natuur en omgeving. 800 medewerkers zorgen ervoor dat haar klanten altijd en overal in Brabant kunnen rekenen op zuiver en veilig drinkwater. Een verantwoordelijke taak en daar handelt men ook naar. Men streeft naar een robuuste, duurzame watervoorziening. Binnen de afdeling Bestuurszaken is er ruimte voor een betrouwbare Strategisch Adviseur. **Functie** | In deze dynamische rol met veel en intensieve interne en externe contacten draag je bij aan het vaststellen van de strategie van Brabant Water. Dit in nauwe afstemming met de directie. Tevens sta je borg voor de belangen van Brabant Water in diverse externe processen. Ook bekleed je een spilfunctie inzake thema's als waterwinning, duurzaamheid en bronbescherming. Als nauw betrokkene bij onderzoeken houd je voeling met de omgeving en vertaal je maatschappelijke, technologische en economische ontwikkelingen naar glasheldere en adequate adviezen. Je rapporteert aan de teammanager Bestuursbeleid. **Kandidaat** | Academisch werk- en denkniveau met beleids-/ politiek-bestuurlijke (advies) ervaring. Affiniteit op watergebied. Kundig in oordeelsvorming, initiatiefrijk, gericht op samenwerking en acceptatie.

**Consultant:** Guido Klaassen, mobiel 06 55 38 40 24 | [www.yer.nl/job/8279000](http://www.yer.nl/job/8279000)

**brabant Water**



**‘Koloniale wereld bood meer kansen en bescherming dan inheems bestuur zou hebben’**

specifieke terreinen soevereiniteit af te staan aan een (westers) land dat dit wel kan. ‘Ingehuurd kolonialisme’, noemt Gilley dit, *colonialism for hire*. ‘Kijk, Soeharto gooide er zesduizend corrupte douanebeambten in de haven van Jakarta uit en verving ze door Zwitsers. Soeharto was een moderniseerder.’

Wat Den Haag op dit moment in Sint-Maarten en Sint-Eustatius doet, namelijk hard ingrijpen in delen van het openbaar bestuur, lijkt er ook op. De zwarte nationalistische leiders schreeuwen moord en brand over dit Nederlandse ‘neo-kolonialisme’, maar de bevolking lijkt blij. Precies wat Gilley bedoelt.

Ook adopteert Gilley het concept van *charter cities*, een idee van de econoom Paul Romer, oud-topman van de Wereldbank. Dat zijn, zoals Hongkong, splinternieuwe kolonies, in de vorm van onafhankelijke stadstaten in of voor de deur van ontwikke-

lingslanden. Toonbeelden van goed bestuur en ontwikkeling – en desnoods een veilige vluchthaven. Femke Halsema’s ‘vluchtelingensteden’ lijken er wel wat op.

Deze vormen van bestuur zijn in essentie koloniaal omdat de onderlinge verhoudingen domweg ongelijk zijn. Voor eufemistische termen die dit verhullen (‘samenwerking’) is Gilley allergisch. ‘Partnership’ is nonsens. Duitsland dat Zambia helpt, dat is geen *partnership*. Dat is een superieur economisch systeem dat een ander land helpt om zich wat te verbeteren. En dat was het late kolonialisme ook: een omarming van de kans om het lot van anderen te verbeteren. Maar niet als gelijken, nee.’

In het kolonialisme van de negentiende eeuw had deze ongelijkheid een raciale on-

dertoon, maar die speelt bij Gilley geen rol. ‘Ras is onzin. Kijk maar naar het succes van de niet-westerse economieën in bijvoorbeeld Azië.’ Hij definieert de ongelijkheid in termen van economische, politieke en sociale ontwikkeling.

Maar goed. Ongelijkheid is hét grote taboe van deze tijd. Mede door het kolonialisme zijn westerse samenlevingen multiculturele samenlevingen geworden, die elke suggestie van mogelijke ongelijkheid tussen culturele groepen meteen hardhandig de kop indrukt.

Gilley: ‘Het ordenen van culturele gebruiken, vormen van bestuur en economische instituties als beter of slechter past niet meer bij het moderne ethos van gelijkheid. We willen – terecht – gelijke kansen en rechten. Een positieve visie op het koloniale verleden past daar blijkbaar ook niet meer bij. Ik bedoel, mijn héle universiteit is aan het dekoloniseren! Dat is de stoomtrein waar ik bovenop ben geknald.’

ADVERTENTIE



€ 15,50 korting

## Johannes Passion in Het Concertgebouw

Met € 15,50 korting naar Bachs meesterwerk o.l.v. Philippe Herreweghe

### Johannes Passion op topniveau in Het Concertgebouw

Binnenkort is het weer ‘passietijd’ en de absolute topmusici om dit uit te voeren, zijn Collegium Vocale Gent o.l.v. vijfsterrendirigent Philippe Herreweghe. Op 19 maart aanstaande voeren zij, met een keur aan topsolisten, de *Johannes Passion* van J.S. Bach uit in de prachtige Grote Zaal van Het Concertgebouw in Amsterdam. De *Johannes Passion* wordt gekenmerkt door zijn emotionaliteit en felheid. De mooiste uitvoering die u kunt meemaken, wordt op 19 maart uitgevoerd!

De uitvoerenden zijn Collegium Vocale Gent (koor & orkest) o.l.v. Philippe Herreweghe en de solisten Dorothee Miels (sopraan), Damien Guillon (countertenor), Maximilian Schmitt (tenor, Evangelist), Robin Tritschler (tenor), Peter Kooij (bas) & Krešimir Strazanan (bas, Christus).

Reserveer met korting op [www.barokvocaal.nl](http://www.barokvocaal.nl) of bel 0900-6718345 o.v.v. ‘Actie Elsevier Weekblad’ (Concertgebouwlijn, € 1 p/g, bereikbaar dagelijks 10-17 uur)

### Lezersaanbieding

Geldig voor de Johannes Passion op 19 maart 2018 in Het Concertgebouw

- U krijgt € 15,50 korting op de beste 2 rangen
- De ticketprijs is inclusief drankje voorafgaand aan het concert en in de pauze
- De zaal gaat open om 19.35 uur, het concert begint om 20.15 uur
- Het concert is circa 22.15 uur afgelopen
- Adres: Concertgebouw, Concertgebouwplein 2-10, Amsterdam

**ELSEVIER**  
WEEKBLAD

The Good Side of Colonialism: An Interview with Bruce Gilley

ELSEVIER WEEKBLAD (Netherlands) • 3 March 2018

By Gertjan van Schoonhoven in Portland, Oregon (United States)

(Translated by Jan Omvlee, M.A. Candidate in History, University of Groningen)

*Political scientist Bruce Gilley wrote a plea in favour of colonialism and was attacked so harshly that it ended up not being published. Elsevier Weekblad paid him a visit and asked him- as the first publication to do so -about his experiences and ideas.*

For a man who has thrown something like a fox into the henhouse of political correctness, Bruce Gilley (51) looks quite relaxed. “O dear,” he grins, after parking his green Subaru Outback at the University Place Hotel in Portland, Oregon. “This is the hotel where the university stores the people they wish would just go away.”

That relaxed demeanour is just the outward appearance. Last fall, Gilley used the same Subaru to flee Portland for a forced vacation to escape the campaign of hatred- the “*shitstorm*”, as he says himself- on social media. Driving through the Cascade mountains east of Portland Gilley felt, so he would later write, like Captain Von Trapp in *The Sound of Music*, who fled with his family through the mountains from Austria to Switzerland.

When later that morning he parks his Subaru down the street in the college district for lunch, he mentions casually that he hasn’t been on university grounds for almost half a year. So relaxed? No.

And all that for one controversial article: “The Case For Colonialism”- a plea for colonialism. In this brave essay, written for a British scientific journal, *Third World Quarterly*, Gilley argues for a historical re-evaluation of (late) colonialism, which according to him brought more good things- and above all: wanted to do good things- than bad.

It improved the standard of living for many people in the Third World thanks to better healthcare and better agriculture, brought education and infrastructure, connected economies with the rest of the world, offered people opportunities which they wouldn’t otherwise have had, and in many respects brought social, political and economic progress. “The British colonial empire has done more to fight poverty than all post-war development aid combined”.

Besides the rehabilitation of colonialism, Gilley also argues for the introduction in Third World countries, especially in Africa, of forms of “good” colonial governance. He calls this the “colonial toolkit”. This has to make sure that after decades of “anti-colonial disaster” the people can finally enjoy decent government, rule of law, parliamentary democracy and a market-economy.

Of course colonial governance can only return with the consent of the country in question, Gilley says. The nationalist leaders in developing countries are probably not eager to see this happen. But the people- given those decades of “anti-colonial disaster”- possibly are. With approval Gilley cites a young inhabitant of Kinshasa in the book *Congo* by David Van Reybrouck, which Gilley admires. “How much longer is this independence of ours going to continue? When are the Belgians coming back?”

That Gilley's plea is explosive, hardly requires explanation. Colonialism has become so synonymous with racist oppression, exploitation and violence, that nobody seems willing to say anything positive about it. In the Netherlands too, (white) museum directors are busy "decolonizing" their museums, and young (white) history-PhD students eagerly attempt their own "mental decolonization". End of discussion, it seems. Colonialism was bad.

In the United States, Gilley's plea certainly means academic suicide. That country has, he says, "a naive, romantic image of itself as anti-colonial". In addition to that, academia is in the grip of an aggressive political correctness in which anti-colonialism is, if not the first, then certainly the second or third commandment.

In Gilley's eyes a normal debate about the merits of colonialism has become impossible since the sixties. His essay therefore is a declaration of war against the politically correct academic literature on colonialism. He finds it politically motivated, scientifically faulty, and often ludicrous.

His examples are indeed distressing, like an article about women in the Third World who supposedly exhibit more sadomasochism because of colonialism. Or take the whole colonialism-without-colonies literature, as Gilley sarcastically puts it. "Articles about the horrors of the colonialism of Switzerland and other countries that never had colonies."

Gilley emphasizes the atrocities of post-war anti-colonialism. That was in his eyes the great evil. The closing words of his essay echo Multatuli's novel *Max Havelaar*, but as an indictment of anti-colonialism, which "made a nightmare out of the lives of hundreds of millions of people in the Third World": "One hundred years of disaster is enough". The time has come to once again advocate for colonialism.

### **Terrified**

Well, Gilley now knows the consequences. "The Case for Colonialism" appeared on the website of the scientific journal *Third World Quarterly (TWQ)*, but caused such a controversy that the publisher pulled it after death threats had been made against the chief editor of Pakistani origin who had stuck his neck out for Gilley. Those threats came, according to Gilley, from "Indian anti-colonial fanatics". The article didn't make the printed *TWQ*.

Gilley initially offered an apology on this own website. He now says he was simply scared to death. Ten thousand people signed furious online petitions. "One colleague said: "you probably enjoy this *shitstorm*." She knows me. But no. Such a *global mob* is truly terrifying.

"It's all virtual, yes, social media. But it is easy to find out where I live. When students were busy protesting on campus, someone on Twitter said: Let's go to Gilley's house and steal his stuff, let's see how he likes it!". In anti-colonial dogma it says: Colonialism= plunder.

Gilley: "And these weren't trolls. There were also professors. Oxford-historians, Harvard-historians. That's what I found to be most the terrifying. When people with permanent positions in Western universities organise an attack on a colleague, or encourage attacks, the aggression comes very close."

Hamid Dabashi, a Iranian professor at Colombia University, wrote in the best Marxist tradition of the website of *Al-Jazeera* that Gilley had to be "cast out" and "publicly humiliated" and should never again be called a "colleague" who had a right to a civilized

debate. Gilley was called a white supremacist, a racist who believed in white superiority, and a Holocaust-denier. Because in anti-colonial dogma it says: Colonialism=slavery=holocaust.

As an expert on China, Gilley recognized just in time that he was being sucked into a sort of Maoist atonement: confessing to a sin he had not committed. He retracted his excuse and wrote about his experiences during the end of 2017 in the British magazine *Standpoint* ("How the hate mob tried to silence me"). A frightening read.

### **Orwellian**

And now sitting in a ragged seat in a hallway of the University Place Hotel, for his first interview since the whole affair, a man who is both combative and visibly touched. What still hurts is that the university did not publicly support him. Quite the opposite. There is in his words an "Orwellian" investigation underway by the university into his functioning as a teacher, presumably meant to keep him in line.

What especially bothers Gilley is that the university president - the Iranian-American Rahmat Shoureshi- has not spoken out. Shoureshi is an exile of the Iranian Revolution who, as an Iranian student, was allowed to stay in the United States in the seventies under an amnesty arrangement. Gilley, bitterly: "The president should have spoken out for the liberal system that had saved him. But when academic freedom was threatened, he crouched in the dark."

In hindsight Gilley believes he has not done some things the right way in his article, like making clear that he argues for the modern- late- colonialism when he calls for colonialism. Like that of Belgian-Congo (1908-1960), when the Belgian government- after the raw wild west period under King Leopold II- made serious attempt to turn Congo into "a decent and humane country".

Gilley: "That was the beginning of the most successful era in the history of the Congo. It was the only period in which it had an effective police force and army. The country was being run orderly, was relatively incorrupt and capable of maintaining internal order and of protecting its sovereignty. Only then, under the Belgians, was that the case."

Gilley also says that he insufficiently substantiated his claim that colonialism was seen as legitimate by indigenous peoples. It is hard to prove, for there were no reliable opinion polls back then. Gilley therefore uses diaries and books to collect "voices" from the past that also point to the good sides of colonial governance. He is annoyed that only anti-colonial voices are counted as authentic. "Anybody who complains about, say, taxation is retroactively called a proto-nationalist who was resisting colonialism".

As an example of an alternative voice he names Ahmadu Bello, a politician from northern-Nigeria who was murdered in 1966. He writes in his autobiography *My Life* that he as a member of a smaller tribe was used to being conquered. "The only difference was that the British really seemed to care about our welfare".

Before independence Bello became the first and only prime-minister of the autonomous region of North-Nigeria. Gilley: "So you can say: That man was a collaborator. But I think he is representative of the indigenous reaction to the British. Now everyone who expresses the anti-colonial sentiment is counted as the authentic voice of conscience. Everyone who speaks out in favour of colonialism, was practicing self-censorship, was insincere, etcetera. That is far too simple for me."



“Colonialism spread rapidly, with relatively little force from the colonial powers and also with relatively few Westerners in the colonies. That is a sign that the colonial regimes enjoyed legitimacy in the eyes of the indigenous population. See also the large numbers of locals who worked for tax offices, police, and the administration.”

“Then you can say: those people had a bad conscience. But perhaps those people, in that time and context, really believed this to be the best choice for their country. Regardless of its limitations the colonial world offered more opportunities and protection than indigenous governance would have done. And the post-colonial experience has taught us that those people were right!”

“Colonialism isn’t just railroads. I do not need those railroads in order to defend colonialism. It is also legitimate governance, opportunities, protection, self-development, emancipation. And dignity. Colonialism gave people dignity, for the first time in their life. Regardless of who you are, which tribe you belonged to, or whether you are friends with *The Big Man*.”

“People had status as subjects of the colonial empire. Maybe not yet as citizens, with voting-rights, but certainly as subjects who were treated as equals by the institutions and the law. And that was an improvement. That is why the colonial justice system was constipated: people could suddenly go to the judge over a piece of land.”

Isn’t Gilley just being nostalgic? Isn’t he cherry-picking by only highlighting the beneficial colonial regimes? “Good question,” he says. But no. That is why in his essay he picks out the “post-colonial experience” of Guinea-Bissau. That became independent from Portugal in 1974, which- in the words of Gilley- has a shitty reputation as colonizer. What took its place was a Marxist one-party state, and to make a long story short: today the rice production in Guinea-Bissau is one-third of what it had been under the Portuguese, despite forty years of development aid. “So the Portuguese weren’t *that* bad”.

On the basis of these kinds of expressive examples Gilley believes that it is time to state clearly that late colonialism did more good than harm, in spite of the outbreaks of violence. Gilley effortlessly names the massacres, whether they took place in India (Amritsar, 1919) or in Africa (the Namibian genocide by the Germans of the Herero-people, 1904-1908).

Gilley: “Yes, many bad things happened under colonialism. But why would you only emphasize that? Then you assume that without colonialism far fewer people would have suffered, and that is a figment of the imagination.”

Better still: That we know so much about the abuses is because there were investigative commissions and lawsuits. Gilley: “So there was a decent system which reacted to these abuses”. There were three investigative commissions for the abuses in the Congo under King Leopold II. Why do we know so little about the atrocities in the Congo in the nineties? Because the Congolese government didn’t give a damn about them!”

And if we are going to write history on the basis of the number of victims, Gilley says, then we should also take into account that Germany for example- as a colonial latecomer- developed a remedy to the sleeping disease that saved one to three million lives during the twenties. Without their colonial aspirations that would never have happened.”

It is also difficult to maintain that post-colonial Africa hasn’t seen violence and suffering. The Africans who- oh wry irony- step into rickety boats in order to find a safe haven in the Europe

of the former colonial powers, are in Gilley's eyes part of the 'ongoing tragedy of anti-colonialism'.

Or take Haiti, which is in the news because of a scandal with British Oxfam-employees. Two centuries after its independence Haiti is still a failed state. Gilley: 'Academics keep writing about the glorious slave revolt of Haiti (1791-1804). As if it still is the best thing that could have happened to Haiti. But it is the worst thing that happened to Haiti. Ever since the slave revolt against the French, Haiti has been in chaos. Massive human suffering, lasting destruction. Why celebrate that? But no: Let's hold another conference on that fantastic Haitian Revolution.'

### **Journalist**

One cannot deny that Gilley has guts. He likes clear language. His past as a journalist, he admits, plays a role in that. Colleagues at university said: Why did you choose that title? Why not something with '*deconstructing the narrative...* blablabla'. No one would have made a fuss about it. But yes, the journalist in him prefers clear headlines.

Toned down claims that colonialism 'wasn't bad in every respect', rub him the wrong way. That is what he calls the British moan- the British lamentation. With the posh voice of a retired British diplomat: 'You know, dear boy, if wasn't very pleasant, but it wasn't all bad, you know...'. Meaningless. No! Colonialism did more right than wrong. Period.

His views about the good side of colonialism were strongly influenced by his years as a journalist. We has worked in Hong Kong for the *Far Eastern Economic Review*, an English language weekly with a good audience among the political and economic elite, and a typical product of the British colonial empire, now defunct. It stood for the values which Gilley defends in his essay: Free government, free press, free market.

In Hong Kong he got to know the last British governor, Chris Patten, and he saw how this man had the guts to defend 'the fundamental values of British colonialism' in the face of a powerful Chinese neighbour. 'China was the opposite world. If you want to know what Hong Kong would have looked like without the British, you only need to take a look across the border.

The tremendous fear among the population of Hong Kong prior to the transfer of power to China in 1997 made a big impression. Many fled. What do you mean: British 'oppression'?

That decolonisation has worked out better in Asia than in Africa certainly has to do with the differences in dealing with the colonial past, Gilley says. 'Asians are doing more to stay on the colonial track. They don't say this out loud, but there is far less anti-colonial bombast than elsewhere. They admire the colonials. Go to the national museum in Singapore. 'The British did this, the British did that'. All positive.

'In Asia the people who argued for continuity with the colonial institutions became the leaders. In Africa they were imprisoned. Many African leaders started out ostensibly modern, liberal, but began to behave more like traditional leaders- not as a leader who is part of an institutionalized political system, but as the system itself.

“They opened up their economy, but out of necessity; if it could no longer be obstructed. The same goes for elections: They were held to prevent civil war. The so-called “African renaissance” was only that on the surface. The leaders did not really believe in it.

“In reality they returned to forms of mythical, traditional governance. That is how they smashed into the wall. African tradition is irreconcilable with the modern world. Every country will have to break with its traditions in order to create a modern society.”

In order to do that, Africa will have to break what he calls “a vicious cycle”: Because the leaders don’t modernize, their peoples are deprived of the economic, social and political modernization they need. If only it was to set their leaders aside at a given point and elect other, better leaders.

The lever would have to be pulled by the international community, says Gilley. They would have to rediscover “the colonial toolkit” and throw it at Africa as a “lifebuoy”. Gilley proposes three options.

The first is for developing countries themselves to reintroduce “*colonial governance*”, the colonial system of government before independence, including the (re)construction of institutions that were being built, but that were destroyed after independence. Developing countries that cannot handle that, could- the second option- allow parts of their public administration to be “recolonized” by giving up sovereignty in specific fields to a (Western) country: This can be done. “colonialism for hire”, Gilley calls this. “Look, Soeharto threw out six thousand corrupt customs officials in the harbour of Jakarta and replaced them with Swiss. Soeharto was a modernizer.

What The Hague is doing right now in Sint-Maarten and Sint-Eustatius, namely intervene in parts of the administration, looks a lot like it. The black nationalist leaders cried murder over this Dutch “neo-colonialism”, but the people seem content. Precisely what Gilley means.

Gilley also adopts the concept of charter cities, an idea of economist Paul Romer, former chief economist of the World Bank. Those are, like Hong Kong, brand new colonies, in the shape of independent city states inside of developing countries. Models of good governance and development- and if need be safe havens. Femke Halsema’s “refugee cities” look somewhat similar.

Gilley is allergic for euphemistic terms that conceal this (“cooperation”). “Partnership is nonsense. Germany helping Zambia, that is not partnership. That is a superior economic system helping another country improve itself. And that is also what late colonialism was: An embrace of the opportunity to improve the lot of others. But not as equals, no”.

In the colonialism of the nineteenth century this inequality had a racial undertone, but that does not play a role with Gilley. “Race is nonsense. Just look at the success of non-western economies in for example Asia”. He defines inequality in terms of economic, political and social inequality.

But alright. Inequality is the big taboo of our time. In part because of colonialism Western societies have become multicultural societies, which suppress any suggestion of possible inequality between cultural groups.

Gilley: “The ordering of cultural customs, forms of governance and economic institutions as being better or worse does not fit into the modern ethos of equality. We- rightly- want equal opportunities and rights. A positive vision of the colonial past apparently doesn’t fit into that. I mean, my whole university is busy decolonizing! That is the train I slammed into.”

ENDS

### **Who is Bruce Gilley?**

Bruce Gilley (Montreal, 1966), Canadian by birth, is an ex-journalist and professor in political science at Portland State University. In that charming city in Oregon, where the rain almost never ends, Gilley lives with his wife, a lawyer, and children. In September 2017 Gilley became the focus of a worldwide scandal, after writing his controversial article “The Case for Colonialism” in the *Third World Quarterly*.

Gilley describes himself as a “classical liberal” and “an independent voter”. During the summer of 2017 he left the American Political Scientist Association amidst protests. Something in him snapped after his proposal for a panel on political diversity was rejected, while a panel called “Pussies Grab Back: Feminism in the Wake of Trump”, was approved.

Gilley did his masters in economics at the University of Oxford from 1989 to 1991, and went to China to spend a year teaching English. From 1992 to 2002 he worked in Hong Kong as a journalist for the *Far Eastern Economic Review*. He was there when the British transferred their crown colony Hong Kong to China on the first of July 1997.

Gilley: “Tony Blair had just been elected prime-minister and he and his foreign secretary, Robin Cook, were totally uninterested. In the pouring rain they were looking at the military parade from underneath their umbrella, for the transfer at midnight. Their entire attitude signalled something like: “Can we go now?”

That was it for the once great British Empire.

Gilley is on a one year sabbatical and is working on a biography about the British colonial administrator Sir Alan Burns (1887-1980). From June 1942 to August 1947 Burns was one of the last British governors of the Gold coast, now Ghana.

### **Photo Captions**

1933: French-Cameroon: European doctor inspects African boy for sleeping sickness and lumbar puncture.

End of British Hong Kong made a big impression on Gilley.

1896: Queen Street, Hong Kong. Under British leadership insignificant island became modern metropolis.

Residence of Governor-general in Buitenzorg, year unknown.

Continuity: Former residence of governor-general of Dutch Indies in Buitenzorg is now presidential palace of Indonesia in Bogor.

Elmina, in what is now Ghana, was centre of European slave trade. Fortress on the hill was built by West-Indian Company. In 1871 it became British.

1910: Street market in Accra, capital of what is now Ghana, formerly British colony of Gold coast.

1950, Belgian Congo. Children of mineworkers Koning Leopold-copper mine learning to write.